

Li importa, al Govern valencià, la pau a Colòmbia?

LA GENERALITAT VALENCIANA NO TÉ CAP OFICINA DE RELACIONS INTERNACIONALS COM SÍ QUE EN TÉ CATALUNYA. I MANTÉ UN PLA DE COOPERACIÓ QUE MARGINA COLÒMBIA, TOT I LA URGENT NECESSITAT DE DONAR SUPORT AL PROCÉS DE PAU.



SERGI TARÍN

La notícia aparegué el 16 de març en un dels principals diaris valencians. El titular era “Viatge a Colòmbia amb fons públics per verificar la pau”. A banda la pobra redacció periodística, crida l’atenció la sotobra entre dues idees que al reporter no li encaixen: fons públics i verificar la pau. Una dicotomia plantejada amb mala llet, una rudimentària recerca de l’escàndol i, sobretot, un localisme exaltat. La notícia esmentava la delegació organitzada per la Coordinadora Valenciana de Solidaritat amb Colòmbia, a la qual s’havien unit tres diputades i un regidor valencià. Tot per constatar la implementació, o no, del procés de pau en aquell país i en el marc d’una missió més àmplia amb la participació d’altres càrrecs públics de l’Estat.

Una comitiva aparentment ambiciosa per la necessària verificació internacional del final d’un conflicte de més de cinc dècades. I un fet poc rellevant per al periodista, entestat a saber si els diners del viatge eixien de la butxaca dels polítics o de la dels contribuents, suggerint que la travessia estava més relacionada amb certes vel·lèitats pseudorevolucionàries i tropicals que amb l’honrada tasca internacional del servidor públic valencià. Això fins al punt de provocar en la diputada de Compromís, Isaura Navarro, una actitud pidolaire i amb un curiosa cosmovisió del benestar personal: “És molt dur (...) dormim sis en una mateixa habitació i amb bany compartit”. La crua existència dels *hostels*-gulags escampats arreu del món.

Però no hi ha escàndol, per lleu que siga, sense resposta. “El PP exigeix que els diners del viatge dels diputats a Colòmbia es destinen a altres prioritats”, publicava el mateix periodista en el seu camí cap al Pulitzer. Entre les fonts hi havia la del portaveu municipal del PP, Eusebio Monzó, i el de C’s, Fernando Giner, qui avançà que portaria al ple la pregunta de “què fa

l’Ajuntament de València en el procés de pau d’un Estat”.

No sé si seria un esforç inútil que algú explicara al senyor Giner que la pau és un bé comú, universal, i que els valencians fa dècades que deixarem enrere els aranzels. De fet, a la ciutat i al país hi ha no pocs refugiats polítics colombians i molts immigrants a causa del conflicte. Si l’honorable regidor furga entre els seus ben moblats contorns, de segur que descobreix algun colombià que li serveix el cafè o algun altre que li cuida un familiar. En tot cas, notícia i reaccions exhalen un aroma suat de provincianisme que bota del periodisme a la sociologia fins a esdevenir símptoma d’allò que diuen d’un temps i d’un país.

I és ací on s’encaixa la pregunta: li importa, al Govern valencià, la pau a Colòmbia? I pot semblar capciosa perquè és evident que ningú no vol que continue una guerra que ha deixat més de 200.000 morts i 4,7 milions de desplaçats. Però aquest ànim topa amb la realitat de la política. La Cooperació Internacional ha quedat reduïda a una direcció general esquifi-

da dins d’una conselleria també diminuta com és la de Transparència. A més, el conseller del ram, Manuel Alcaraz, tampoc ha demostrat que aquesta àrea siga prioritària ni tan sols secundària. De fet, encara és vigent el Pla Director que el Partit Popular va redactar i que deixava Colòmbia fora de l’acció preferent el 2015, just en el moment que tota la comunitat internacional posava els ulls sobre el diàleg entre el Govern i la guerrilla de les FARC i sobre un post-conflicte on els assassinats de líders socials (més de cent des de l’inici de 2016) a mans d’un paramilitarisme creixent posen en risc el futur de la pau.

És cert que el bipartit treballa per elaborar un nou pla, però també ho és que, mentrestant, podria haver habilitat una línia especial al pressupost o, almenys, una clàusula a la convocatòria del 2016 que permetera a les entitats treballar-hi. Des del canvi de Govern, pràcticament els únics diners que han arribat a Colòmbia han estat els 200.000 euros que l’ONGD Atelier, amb més de 25 anys sobre el terreny, recuperà als tribunals després de ser marginada il·legalment d’anteriors convocatòries pel convicte ex-conseller Rafael Blasco.

Aquest silenci administratiu és fruit d’una inèrcia, quan no d’una essència política. Sobta que la Generalitat Valenciana no compte amb cap àrea de relacions internacionals més enllà de la simbòlica Direcció General de Relacions amb la Unió Europea. Un fet que contrasta amb la Generalitat de Catalunya, que disposa d’un departament concret i d’altres oficines específiques als departaments de Treball i Salut.

Tot plegat diu molt de la mirada distant dels polítics valencians. I demana fer alguna cosa més perquè la resposta a la pregunta no contradiga l’obvietat.

Periodista